

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl jako soud odvolací v senátu složeném z předsedkyně senátu JUDr. Blanky Kapitánové a soudkyň Mgr. Zdeňky Winklerové a JUDr. Ivety Veselé ve věci

- žalobkyně**
- a) SAFE DIESEL s.r.o.**, IČO 04654846
sídlem Biskupský dvůr 2095/8, 110 00 Praha 1 – Nové Město
zastoupena advokátem JUDr. Františkem Honsou, Ph.D.
sídlem Klimentská 1207/10, 110 00 Praha 1 – Nové Město
 - b) SUPPORT DIESEL s.r.o.**, IČ 01786601
sídlem Biskupský dvůr 2095/8, 110 00 Praha 1 – Nové Město
zastoupena advokátem Mgr. Petrem Vošahlíkem
sídlem Klimentská 1207/10, 110 00 Praha 1 – Nové Město

- proti
žalovaným**
- 1) Volkswagen Aktiengesellschaft**, reg. č. HRB 100484
sídlem Berliner Ring 2, 384 40 Wolfsburg, Německo
zastoupená advokátem Mgr. Robertem Němcem
sídlem Jáchymova 26/2, 110 00 Praha 1 – Staré Město
 - 2) ŠKODA AUTO a.s.**, IČO 00177041
sídlem Tř. Václava Klementa 869, 293 60 Mladá Boleslav
zastoupená advokátem JUDr. Václavem Bílým
sídlem Jáchymova 26/2, 110 00 Praha 1 – Staré Město

o zaplacení 533 500 000 Kč s příslušenstvím a o zaplacení 220 000 Kč s příslušenstvím,
k odvolání první žalované proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 8 ze dne 22. března 2019,
č.j. 25 C 191/2017 - 197,

takto:

Rozsudek soudu prvního stupně se **mění** tak, že rozsudek pro uznání se nevydává.

Odůvodnění

1. Napadeným částečným rozsudkem pro uznání obvodní soud uložil první žalované výrokem I. povinnost zaplatit žalobkyni a) částku 533 500 000 Kč spolu s 8,05% úrokem z prodlení p.a. z částky 198 880 000 Kč od 14. 9. 2018 do zaplacení, z částky 103 620 000 Kč od 14. 9. 2018 do zaplacení a spolu s 9% úrokem z prodlení p.a. z částky 231 000 000 Kč od 14. 9. 2018 do zaplacení, a výrokem II. rozhodl o povinnosti první žalované zaplatit žalobkyni a) náhradu nákladů řízení 4 974 540 Kč rukám zástupce žalobkyně. Výrokem III. pak první žalované uložil zaplatit žalobkyni b) částku 220 000 Kč spolu s 8,05% úrokem z prodlení p.a. od 14. 9. 2018 do zaplacení a posledním výrokem pak stejné žalované uložil zaplatit žalobkyni b) náhradu nákladů řízení 29 499 Kč rukám zástupce žalobkyně, a to vše do 3 dnů od právní moci rozsudku.
2. Takto prvostupňový soud rozhodl o nároku žalobkyně b) a o nárocích klientů žalobkyně a) na náhradu škody a nemajetkové újmy, jež byly způsobeny žalovanou č. 1 tak, že vyráběla nejméně v letech 2009 – 2015 diesellové motory typ EA189 o obsahu 1,2 l, 1,6 l a 2,0 l TDI obsahující skrytý ilegální software, jenž dokázal rozpoznat, že vozidlo je testováno pro účely homologace a automaticky přepnul motor do testovacího režimu, ve kterém snížil vypuštěné emise oxidu dusíku NO_x a vozidlo tak podvodně splnilo emisní limity. Žalovaná č. 1 montovala uvedené motory do svých vozidel značky Volkswagen a navíc je dodávala i ostatním členům koncernu včetně žalované č. 2, aby je mohli montovat do svých vozidel (ŠKODA, Audi, SEAT). Žalobkyně dovozují, že zákazníci v souvislosti s tímto jednáním žalovaných utrpěli majetkovou i nemajetkovou újmu, kterou ji odhadly částkou 220 000 Kč na jedno dotčené vozidlo, tedy ekvivalentu toho, na co mohou dosáhnout američtí zákazníci koncernu Volkswagen. Žalobkyně a) je právnickou osobou, která byla založena s cílem chránit zájmy a prosazovat oprávněné nároky spotřebitelů a dalších dotčených majitelů v souvislosti s úmyslnou manipulací testů emisních limitů na jejich vozidlech vyrobených koncernem Volkswagen, přičemž v řízení vystupuje jako nepřímý zástupce těchto spotřebitelů. Žalobkyně b) je právnickou osobou - majitelem vozidla ŠKODA Fabia 1.6 TDI VIN TMBJS25J3C3007216, které obsahuje motor s podvodným softwarem. Žalovaná č. 1 je vrcholnou společností koncernu Volkswagen, žalovaná č. 2 je právnickou osobou produkující vozidla ŠKODA a patřící do koncernu Volkswagen, když jediným akcionářem žalované č. 2 je dceřiná společnost žalované č. 1.
3. Své rozhodnutí odůvodnil tak, že usnesením ze dne 10. 9. 2018 č. j. 25 C 191/2017 - 120 soud vyjma toho, že připustil obě do té doby žalobkyni b) navržené změny žaloby, každou z žalovaných v souladu s § 114b o. s. ř. vyzval, aby se ve lhůtě 30 dnů ode dne doručení uvedeného usnesení písemně vyjádřila ve věci samé k žalobě, která byla doručena spolu s tímto usnesením. Zároveň soud žalované uvedeným usnesením poučil o následcích nesplnění této výzvy vyplývajících ze shora uvedeného zákonného ustanovení. První žalovaná svou povinnost se k věci písemně vyjádřit nesplnila. Uvedené usnesení jí bylo doručeno společně se žalobou dne 14. 9. 2018, kdy ho žalovaná č. 1 osobně převzala, avšak vyjádřila se teprve podáním z 10. 1. 2019 doručeným soudu 21. 1. 2019, které pak bylo podrobněji rozvedeno vyjádřením ze dne 30. 4. 2019 (čl. 185) podaným prostřednictvím právního zástupce. V těchto podáních žalovaná č. 1 zpochybňuje způsob doručení žaloby a kvalifikované výzvy, namítá nedostatek

Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Hrdličková.

mezinárodní pravomoci českých soudů, dále namítá nedostatek místní příslušnosti Obvodního soudu pro Prahu 8 a nedostatek aktivní legitimace žalobce a).

4. Obvodní soud uzavřel, že se má za to (§ 114b odst. 5 o. s. ř.), že žalovaná č. 1 nárok žalobkyně zcela uznává, když se v průběhu stanovené lhůty k žalobě nevyjádřila ani soudu nesdělila, jaký vážný důvod by jí v podání vyjádření měl bránit.
5. Prvoinstanční soud se zabýval otázkou své mezinárodní pravomoci a místní příslušnosti. Mezinárodní pravomoc (tedy otázka, soudy které země mají rozhodovat předmětný spor) vyplývá z nařízení Evropského parlamentu a Rady EU č. 1215/2012 z 12. 12. 2012 (dále jen „nařízení Brusel I bis“), zatímco pravidla pro určení místně příslušného soudu (tedy který soud v určené zemi) jsou obsažena ve vnitrostátních předpisech, v daném případě tedy v občanském soudním řádu. V některých případech je mezinárodní pravomoc a místní příslušnost směřována a nařízení Brusel I bis tak v některých případech upravuje i místní příslušnost vnitrostátních soudů. Protože žalovaná č. 1 je právnickou osobou se sídlem v Německu, posuzoval obvodní soud svoji mezinárodní i místní příslušnost právě podle nařízení Brusel I bis, přičemž žalobkyně v žalobě uvádí konkrétní rozhodnutí (*rozsudek Nejvyššího soudu České republiky ze 4.4.2012 sp. zn. 21 Cdo 260/2011 či usnesení Městského soudu v Praze ze dne 30.8.2016 sp. zn. 39 Co 160/2016*) a *Soudního dvora Evropské Unie (C-47/14 ze dne 10.9.2015, C-21/76 bod 19 ze dne 30.11.1976, C-51/97 bod 27-28 ze dne 27.10.1998, C-228/11 bod 25 ze dne 16.5.2013, C-375/13 bod 45 ze dne 28.1.2015 a C-352/15 bod 38 ze dne 21.5.2015)*, z nichž vyvozují místní příslušnost Obvodního soudu pro Prahu 8 jako soudu místa, kde došlo ke vzniku škody (mj. zvýšená spotřeba vozidel v rozporu s deklarovanými údaji v reklamách a technických dokladech), přičemž někteří ze zákazníků zastupovaní žalobkyní a) mají bydliště na Praze 8. Za této situace se tedy jeví, že Obvodní soud pro Prahu 8 je soudem nadaným jak mezinárodní pravomocí, tak i místní příslušností pro souzení daného sporu podle článku 7 odst. 2 nařízení Brusel I bis.
6. Obvodní soud v odůvodnění svého rozsudku připustil, že měl sice pochybnosti o aktivní věcné legitimaci žalobkyně a), neboť komisionářská smlouva nezakládá aktivní legitimaci žalobce (*viz rozhodnutí Nejvyššího soudu České republiky sp. zn. 32 Cdo 3464/2008 ze dne 23. 2. 2010*), avšak odvolací soud při rozhodování o neosvobození žalobkyně a) od soudních poplatků přisvědčil, že otázka aktivní legitimace žalobkyně a) ve sporu je odvislá od posouzení smluvního ujednání mezi ní a vlastníky vozidel.
7. Dále se prvostupňový soud se zabýval otázkou určitosti podané žaloby a uzavřel, že žaloba je dostatečně určitá, když z ní vyplývá konkrétní částka, kterou žalobkyně na žalovaných požaduje, je zřejmé, že žalovaní mají plnit žalobkyním společně a nerozdílně, je zřejmá i požadovaná výše příslušenství v podobě zákonného úroku z prodlení ve výši 8,05 % s tím, že v žalobě je požadováno přiznání úroku z prodlení poměrně neurčitě „ode dne doručení žaloby, resp. změny žaloby žalovanému č. 1 a žalovanému č. 2“. Soud nicméně dospěl k závěru, že žaloba včetně jejích změn byla žalovaným doručena spolu s kvalifikovanou výzvou, přičemž žalované č. 1 dne 14. 9. 2018, takže za této situace se jeví datum stanovení počátku běhu úroku z prodlení jako dostatečně určité. Soud I. stupně neshledává neurčitost žaloby ani ve způsobu vyčíslení nároku, když žalobci v žalobě uvádí, že se jedná o odhad výše škody a je na soudu, aby příslušnou škodu vyčísлил dle úvah soudu a podle zákonných pravidel s tím, že odkázali na *rozsudky Nejvyššího soudu České republiky ze 21.2.2006 sp. zn. 25 Cdo 2758/2004 a ze 21.7.2014 sp. zn. 33 Cdo 165/2013*, podle kterých postačí pro podání žaloby orientační znalost rozsahu výše škody a není třeba, aby poškozený znal rozsah škody přesně.
8. Konečně se pak obvodní soud zabýval otázkou účinnosti doručení žaloby a usnesení č.l. 120 první žalované, která namítá, že jí nebyly písemnosti přeloženy do německého jazyka. Má za to,

že právo na užívání mateřštiny je zakotveno v § 18 odst. 1 a odst. 2 o. s. ř., základní právo účastníka řízení na pomoc tlumočnicka nedopadá na písemný styk soudu s účastníky řízení a naopak (*viz stanovisko Ústavního soudu České republiky Pl.ÚS St.20/05*). Z českého práva ani z evropského práva nevyplývá povinnost překládat soudní písemnosti účastníkům do jiného jazyka než je úřední jazyk soudu. Doručení proběhlo podle Nařízení Evropského parlamentu a Rady ES č. 1393/2007 ze dne 13. listopadu 2007 o doručování soudních a mimosoudních písemností ve věcech občanských a obchodních v členských státech, z jehož ustanovení soud I. stupně dovozuje, že základním pravidlem při doručování písemností je, že účastník nemá nárok na zajištění úředního překladu soudem a jedinou výjimkou je doručování prostřednictvím úředních osob orgánů nebo jiných osob příslušných k přijímání soudních nebo mimosoudních písemností z jiného členského státu (což v tomto případě použito nebylo). Obvodní soud též podotkl, že žalovaná č. 2 je dceřinou společností žalované č. 1, žaloba je podána proti oběma žalovaným společně zároveň, u zdejšího soudu jsou vedena 3 řízení proti oběma žalovaným, a to pod sp. zn. 22 C 65/2017, 25 C 191/2017 a 25 C 262/2017, ve všech řízeních je žalovaná č. 2 společnost ŠKODA Auto, a.s. zastoupena JUDr. Václavem Bílým, žalovaná č. 1 pak advokátem Mgr. Robertem Němcem, kteří oba mají sídlo ve stejném domě a podle všeho provozují společnou advokátní kancelář či minimálně spolu úzce spolupracují, neboť ve spisu 22 C 65/2017 oba udělili substituční plnou moc stejnému zaměstnanci advokátní kanceláře (a jsou společníky PRK Partners s.r.o. advokátní kancelář. Soud I. stupně tedy nemá nejmenší pochybnosti, že žalovaná č. 1 byla informována o kvalifikované výzvě vydané soudem I. stupně, že byla informována o tomto řízení a měla veškeré informace, které potřebovala k tomu, aby se k žalobě prostřednictvím svého právního zástupce mohla kvalifikovaně vyjádřit.

9. O náhradě nákladů řízení ve vztahu mezi žalobkyněmi a první žalovanou (výroky II. a IV.) obvodní soud rozhodl podle § 142 odst. 1 o. s. ř., každé ze žalobkyň přiznal plnou náhradu nákladů řízení sestávající se ze zaplaceného soudního poplatku a nákladů zastoupení advokátem vyčíslených podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, (dále jen „a. t.“) včetně daně z přidané hodnoty.
10. Proti tomuto rozsudku podala první žalovaná včasné a přípustné **odvolání**, které následně ještě opakovaně doplňovala. Navrhla jeho změnu, resp. zrušení s odůvodněním, že žaloba ani kvalifikovaná výzva (tj. usnesení č.l. 120) nebyly první žalované řádně doručeny, neboť obě listiny byly doručovány bez překladu a zároveň bez jednotného formuláře tvořícího Přílohu II Nařízení Evropského parlamentu a Rady ES č. 1393/2007 ze dne 13. listopadu 2007 o doručování soudních a mimosoudních písemností ve věcech občanských a obchodních v členských státech, tj. bez poučení o možnosti písemnosti odmítnout (*viz rozhodnutí Soudního dvora Evropské unie, dále jen „SDEU“, C – 519/13, C – 354/15, C – 384/14*). Soud prvního stupně vychází z nesprávného předpokladu, že první žalovaná byla s obsahem žaloby seznámena, neboť žalovaní mají „stejně“ právní zastoupení, právní zastoupení první žalované však bylo převzato až po vyhlášení rozsudku pro uznání. První žalovaná dále napadala krátkost poskytnuté lhůty (minimální zákonné) ve spojení s tím, že žaloba o 35 stranách (a navíc dalších dvou změn žaloby) nebyla opatřena překladem. Bránila se s odkazem na *rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 28 Cdo 1230/2008*, že její nebyla doručena celá žaloba, neboť podstatná skutková tvrzení ohledně specifikace nároků (tj. označení klientů první žalobkyně) jsou v přílohách, které však vůbec doručovány nebyly. Rovněž namítla, že soud prvního stupně nerozhodl o její žádosti o prodloužení lhůty k vyjádřením (*viz rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 22 Cdo 2178/2009 ze dne 22. 11. 2011*). Dále odvolatelka připomněla, že soud je povinen citlivě zacházet s fikcí uznání nároku a "kontumačním rozsudkem pro uznání", v případech, kdy je z chování žalovaného zřejmé, že s žalobou nesouhlasí a hodlá se jí bránit, stává se mechanická aplikace § 153a odst. 3 občanského soudního řádu neslučitelná se zásadami, na nichž stojí občanský soudní řád (*nález sp. zn. IV. ÚS 842/16 ze dne 19. 7. 2016*), právní úprava rozsudku pro uznání je vyhrazena

pro případy lhotejné či obstrukční pasivity žalovaného (viz nález *Ústavního soudu ze dne 1. 8. 2016, sp. zn. I. ÚS 1024/15*). Doručení písemností žalovanému 1 v jazyce, který neovládá, bez současného přiložení překladu či Formuláře, lze ve světle výše citované judikatury SDEU nepochybně považovat za objektivně vážný důvod zamezující žalovanému 1, aby se k žalobě vyjádřil, resp. v tom, aby se vůbec dozvěděl, že mu byla doručena žaloba a že se k ní má vyjádřit.

11. První žalovaná má rovněž za to, že nebyly ani splněny podmínky pro postup podle § 114b o.s.ř., neboť žaloba je zjevně bezdůvodná a proto nebylo možno rozsudek pro uznání vydat (viz *rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 21. 10. 2003, sp. zn. 29 Odo 296/2003, srov. v právní teorii např. Bureš, J. Drápal, L. Krémář, Z. Mažanec, M.: Občanský soudní řád. Komentář. I. díl., 6. vydání, Praha, C. H. Beck 2003, bod 8. poznámka, str. 581*). Je dán zjevný nedostatek aktivní legitimace žalobkyně a), která se na základě procesně nepřipustné komisionářské struktury zastoupení pokouší vést řízení v režimu hromadných žalob, čímž obchází zákon a tato argumentace byla ve spisu již obsažena i bez vyjádření první žalované (viz *usnesení ze dne 3. 1. 2008, sp. zn. 21 Cdo 221/2007*). Žalobkyně b) je pak právnickou osobou, která podle svých tvrzení vozidlo zakoupila necelé tři týdny před podáním žaloby (tedy v době, kdy si všech okolností byla vědoma a podle jejích tvrzení již muselo dojít k poklesu ceny vozidel na sekundárním trhu a do jejího práva nemohlo být tedy zasaženo) zjevně s cílem obohatit se uplatněním spekulativního nároku na náhradu škody. Další nedostatky žaloby pak spočívají v neurčitosti, respektive absenci skutečností významných pro rozhodnutí v souvislosti s vyčíslením újmy, její existencí u jednotlivých zastoupených zákazníků a rozlišení mezi náhradou za majetkovou a nemajetkovou újmu, když navíc žalobkyně přímo v žalobě uvedly, že přesnou výši újmy upřesní v průběhu řízení. Nároky na nemajetkovou újmu vycházejí z údajného porušení osobnostních práv fyzických osob a nemohou svědčit žalobkyni a) jako nepřímému zástupci zákazníků, ani zákazníkům právnickým osobám ani žalobkyni b). V paralelně vedeném řízení tamní žalobci požadují na základě téměř totožných tvrzení újmu 127 500 Kč na zákazníka (viz řízení vedené pod sp. zn. 25 C 262/2017). Odvolatelka má rovněž na to, že je zde zjevný nedostatek její pasivní legitimace, neboť žádné smlouvy se zákazníky žalobkyně a) neuzavřela, ani se žádná vozidla nedovezla a neprodávala na území České republiky, takže zákazníci, pokud se chtěli domáhat práv z vad, měli tak činit vůči osobě, od které svá vozidla koupili. Pochybení první žalovaná spatřuje i v tom, že usnesení obsahující kvalifikovanou výzvu neobsahuje žádné odůvodnění.
12. Podle komentářové literatury (viz *Bureš, J. In Drápal, L., Bureš, J. a kol. Občanský soudní řád I. § 1 až 200za. Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2009, s. 788*) u každého rozsudku pro uznání musí být bez jakýchkoliv pochybností možné určit, zda a v jakém rozsahu vytváří překážku věci rozsouzené pro projednání a rozhodnutí jiné věci mezi těmiž účastníky. V souvislosti s nepřímým zastoupením zákazníků žalobkyni a) vyvstává právě otázka, zda rozsudek pro uznání zakládá ve vztahu k těmto osobám překážku věci rozhodnuté. Vydaný rozsudek pro uznání je ve skutečnosti pouze rozsudkem částečným, aniž by jeho vydání v rozporu s požadavkem zákona žalobkyně navrhly. Vydání částečného rozsudku nebylo v posuzované věci účelné, neboť první žalobkyně navíc přistoupila k dalším rozšířením žaloby, o kterých nebylo soudem doposud rozhodnuto, ačkoliv byly oběma žalovaným zaslány společně s rozsudkem pro uznání, a soud ani neuvedl, proč považuje za účelné a účastníci mají právo se účelnosti takového postupu vyjádřit (*DRÁPAL, Ljubomír. A kol. Občanský soudní řád I, II. 1. vydání. Praha: Nakladatelství C. H. Beck, 2009, s. 1025*). První žalovaná rovněž připomněla, že vznesla námitku mezinárodní a místní nepřislušnosti soudu, neboť rozsudek byl vydán soudem, kterýsi žalobkyně účelově vybraly a první žalovaná pak v bodech 96 – 130 doplnění odvolání ze dne 2. 8. 2019 podrobně rozebírá otázku mezinárodně a místně příslušného soudu. V doplnění odvolání ze dne 30. 8. 2019 první žalovaná vznesla litispendenční námitku, neboť nároky klientů: Karel B., Renáta Š., Miroslav M. a Adam M. byly uplatněny již v řízení zahájeném dne 13. 3. 2017 vedeném Obvodním soudem pro Prahu 8 pod sp. zn. 22 C 65/2017.

13. Pokud jde o náklady řízení, tak první žalovaná nesouhlasila s přiznáním odměny za neúspěšné odvolání žalobkyně b) do usnesení o nepřiznání osvobození od soudních poplatků.
14. Žalobkyně navrhly rozsudek potvrdit a podrobně rozporovaly každou námitku odvolatelky. Podle žalobkyň podmínky pro vydání kvalifikované výzvy splněny byly, české soudy jsou mezinárodně příslušné podle čl. 7 odst. 2 nařízení Brusel I bis, neboť je zde místo, kde škoda skutečně vznikla (*viz rozsudek SDEU C – 21/76, C – 189/08, C-220/88*), v jednotlivých případech, kdy je příslušných více soudů, náleží volba jednoho z nich žalobci (*viz rozsudek SDEU C – 375/13*). Újma vznikla zákazníkům první žalované v České republice zakoupením, provozem a případně též následným prodejem vozidla s upraveným motorem bez ohledu na to, zda byla vozidla zakoupena přímo od první žalované. Protiprávně jednajícími subjekty jsou tedy první (a společně s ní druhá) žalovaná, nikoliv přepravejci vozidel. Vzhledem k tomu, že zákazníci zakoupili svá vozidla v České republice, mají svá bydliště či sídla v České republice a jejich vozidla byla registrována a především užívána v České republice, je na základě výše uvedené rozhodovací praxe SDEU zřejmé, že škodlivé účinky byly zákazníkům způsobeny v České republice a škoda ve smyslu čl. 7 odst. 2 Nařízení Brusel I Bis vznikla v České republice. Uvedený fakt byl již potvrzen i v obdobném sporu vedeném proti žalované č. 1, kdy Městský soud v Praze v rozhodnutí ze dne 17.10.2018, č.j. 41 Cm 6/2017-127 a následně i Vrchní soudu v Praze ze dne 27.02.2019, č.j. 3 Cmo 21/2019-155 uznaly, že je zřejmé, že v důsledku tvrzeného jednání žalovaného 1) jako výrobce vozidla může dojít ke snížení hodnoty vozidla na území celé EU, a zejména na předpokládaném území jeho případného prodeje, tedy na území České republiky. Tvrzený nedostatek místní příslušnosti pak není neodstranitelnou překážkou řízení. Navíc námitka místní nepřislušnosti nebyla první žalovanou uplatněna v soudem poskytnuté lhůtě pro vyjádření, takže by k ní soudy neměly přihlížet. Obvodní soud pro Prahu 8 je pak místně příslušný podle § 11 odst. 2 o. s. ř. Žaloba je určitá, neboť žalobkyně svá tvrzení rozvedly na 35 stranách, Městský soud potvrdil, že se nejedná o žalobu, ze které by bylo zjevné, že nemůže být úspěšná, kvalifikovaná výzva splňuje všechny náležitosti, mezi které odůvodnění nepatří (*viz rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 21. 8. 2003, sp. zn. 28 Cdo 1555/2003*). Část odvolacích námitek pak míří do otázek, které jsou vyloučeny z odvolacího přezkumu rozsudku pro uznání (*viz usnesení Nejvyššího soudu ze dne 16. 2. 2006, sp. zn. 26 Cdo 1253/2005*), když navíc ani nedostatek aktivní věcné legitimace není nedostatkem podmínek řízení (*viz rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 29 NSČR 4/2016 ze dne 30. 11. 2016*). Návrh žalobce na vydání částečného rozsudku pro uznání zákon vyžaduje pouze tehdy, pokud žalovaný část nároku aktivně uzná. Požadavek, aby žalovaný měl mít právo vyjádřit se k účelnosti vydání částečného rozsudku pro uznání, je pak zcela absurdní v situaci, kdy se žalovaný nevyjádří ani ke kvalifikované výzvě. Podle žalobkyň žaloba i kvalifikovaná výzva byly první žalované řádně doručeny. Ani dodatečné doručení formuláře, který tvoří Přílohu II Nařízení č. 1393/2007, by nezabránilo skutečnosti, že k doručení písemností došlo již 14. 9. 2018, navíc žalobkyně usuzují, že první žalovaná písemnosti rozuměla a dále poukázaly na provázanost žalovaných prostřednictvím české advokátní kanceláře a prostřednictvím toho, že obě žalované jsou součástí jednoho koncernu, na znalost českého jazyka apod.
15. Odvolací soud přezkoumal rozsudek prvního stupně z podnětu podaného odvolání v celém rozsahu včetně řízení, které jeho vydání předcházelo (§ 212, § 212a, §205b o.s.ř.), a dospěl k závěru, že odvolání je důvodné.
16. Obvodní soud pro Prahu 8 odvolacímu soudu sdělil, že v řízení vedeném pod sp. zn. 22 C 65/2017 byla žaloba zcela vzata zpět před prvním jednáním a řízení bude zastaveno (č.l. 56). Podle veřejně dostupných informací z databáze infosoud (www.justice.cz) bylo toto řízení zastaveno usnesením ze dne 2. 10. 2019.

17. Odvolací soud také řešil to, že v odvolacím řízení na stranu žalobkyně vstoupil vedlejší účastník. Protože však žalobkyně (tj. podporovaná strana) s jeho vstupem nesouhlasily rozhodl odvolací soud, že vstup vedlejšího účastníka nepřipouští (*viz č.l. 346*), rozhodnutí nabylo právní moci dne 3. 10. 2019.
18. V předmětné věci byl vydán rozsudek podle § 153a odst. 3 o. s. ř. Pro rozhodnutí věci rozsudkem pro uznání je nutno, aby byly naplněny všechny zákonem požadované náležitosti kumulativně a nesplnění byť jediné podmínky má za následek, že nelze tohoto institutu využít. Ústavní soud se pak opakovaně vyjadřuje, že soudy musí k vydání rozsudku pro uznání na základě fikce uznání přistupovat uvážlivě a restriktivně (*viz např. náleží sp. zn. I. ÚS 2693/16, ze dne 14. 2. 2017*), jeho vydání musí být vázáno na řádné, nepochybné a prokazatelné naplnění všech zákonných podmínek dle § 153a o. s. ř. (*viz náleží Ústavního soudu sp. zn. II.ÚS 1298/17 ze dne 18. 8. 2017*). Odvolací soud proto nepovažuje za zcela nutné vyjádřit se detailně ke všem uplatněným odvolacím námitkám, když už nesplnění byť jen jediné podmínky je důvodem pro vyhovění odvolání.
19. Z obsahu spisu vyplývá, že obvodní soud vydal výzvu podle § 114b o. s. ř., ve které každé ze žalovaných poskytl lhůtu 30 dnů od doručení výzvy včetně řádného a úplného poučení o případných důsledcích spojených s případnou procesní pasivitou, které bylo první doručeno do vlastních rukou dne 14. 9. 2018 společně se žalobou včetně dvou jejích změn bez překladu a bez poučení o možnosti odmítnout přijetí písemnosti (tj. bez formuláře Příloha II nařízení 1393/2007). Vyjádření první žalované ze dne 10. 1. 2019 bylo soudu doručeno až v lednu 2019.
20. Z obsahu spisu rovněž vyplývá, že dne 18. 9. 2018, tedy v době před vydáním napadeného rozsudku, žalobkyně a) vyjma dvou již připuštěných změn požádala o připuštění další změny žaloby - rozšíření ještě o 196 900 000 Kč (č.l. 127). O tomto návrhu soud prvního stupně doposud nerozhodl. Právě tento postup žalobkyně a) znemožnil soudu (bez ohledu na splnění ostatních podmínek) možnost rozhodnout rozsudkem pro uznání. Podle ustálené judikatury totiž o změně žaloby uplatněné v řízení před soudem prvního stupně přísluší rozhodovat právě a jen tomuto soudu; dokud soud prvního stupně o uplatněné změně žaloby nerozhodne postupem podle § 95 odst. 1 a 2 o. s. ř., nemůže jednat a rozhodovat ani o původní a ani o „změněné“ žalobě, protože není závazným způsobem vyřešeno, co je vlastně předmětem řízení. Odvolací soud zde nemůže nahrazovat nezaměnitelnou činnost soudu prvního stupně tím, že by jeho opomenutí rozhodnout o navržené změně žaloby napravil v odvolacím řízení. Vada řízení spočívající v tom, že soud prvního stupně v řízení jednal a meritorně rozhodl o změněné žalobě, aniž se předtím vyslovil o návrhu na změnu žaloby usnesením vydaným podle § 95 o. s. ř., tudíž nemůže být zhojena v odvolacím řízení (*srov. rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 26 Cdo 2532/2015*).
21. Také veškeré úvahy soudu prvního stupně stran neexistence povinnosti překládat písemnosti podle českých právních norem jsou pro potřeby této věci nepřipadné, neboť doručování probíhalo podle nařízení č. 1393/2007. Podle čl. 14 nařízení č. 1393/2007 každý členský stát může doručovat soudní písemnosti osobám s bydlištěm v jiném členském státě přímo prostřednictvím poštovních služeb, a to doporučeným dopisem s potvrzením o přijetí nebo rovnocenným dokladem. Podle čl. 8 odst. 4 nařízení č. 1393/2007 se odstavce 1, 2, 3 tohoto článku použijí i při doručování podle čl. 14. Podle čl. 8 odst. 1 nařízení č. 1393/2007 musí být adresát vyrozuměn pomocí jednotného formuláře uvedeného v příloze II o tom, že může odmítnout přijetí doručované písemnosti v okamžiku jejího doručení nebo že může vrátit písemnost přijímajícímu subjektu do jednoho týdne od doručení, pokud není vyhotovena v jednom z následujících jazyků nebo k ní není připojen překlad do některého z těchto jazyků: a) jazyk, kterému adresát rozumí, nebo b) úřední jazyk přijímajícího členského státu nebo v případě,

že v daném členském státě je několik úředních jazyků, úřední jazyk nebo jeden z úředních jazyků místa doručení. SDEU se již k této problematice vyjádřil (pro české soudy závazným způsobem) tak, že přijímající subjekt (*pozn. odvolacího soudu: s ohledem na to, že obvodní soud zaslal písemnosti poštou, vztahují se povinnosti přijímajícího státu na něj – viz čl. 14 ve spojení s čl. 8 odst. 1 - 4*) musí za všech okolností, aniž by měl v tomto ohledu prostor pro uvážení, informovat adresáta písemnosti o jeho právu na odmítnutí přijetí písemnosti, a za tímto účelem systematicky používat jednotný formulář uvedený v příloze II tohoto nařízení. Okolnost, že soud nepřiložil jednotný formulář uvedený v příloze II nařízení č. 1393/2007, představuje opomenutí, které je třeba zhojit (*viz rozhodnutí SDEU zn. C – 519/13 nebo rozsudek Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 23 Cdo 1327/2019, ze dne 13. 6. 2019*). V naposledy zmíněném rozhodnutí pak rovněž Nejvyšší soud (ve shodě s SDEU) jednoznačně stanovil, že je nerozhodné, zda je soud v okamžiku doručování písemnosti přesvědčen, že adresát jazyku písemnosti rozumí. Dovolací soud rozhodoval ve stejné fázi řízení (tj. v situaci, kdy nedostatek doručení způsobená nedoručení přílohy II nebyl napraven) a jako adekvátní řešení zvolil zrušení rozsudků obou stupňů. Odvolací soud nemá žádného důvodu postupovat v tomto řízení jinak.

22. Argumenty ohledně koordinovanosti postupu obou žalovaných (a jejich zástupců) a spekulace, kdy se zástupce druhé žalované o doručení písemnosti první žalované mohl dozvědět, jsou zcela nadbytečné, neboť pro úvahy o běhu lhůty k vyjádření je relevantní pouze to, kdy byla kvalifikovaná výzva řádně doručena první žalované do jejích vlastních rukou (§ 114b odst. 4 o. s. ř.). Úvahy o tom, zda obvodní soud pochybil, když nerozhodl o žádosti o prodloužení lhůty k vyjádření odůvodněné nedoručením písemnosti, když stanovil nevhodně krátkou lhůtu k vyjádření a když nevyčkal na návrh žalobkyní na vydání částečného rozsudku pro uznání, považuje odvolací soud za zcela nadbytečné, protože opomenutí v doručení první žalované zhojena doposud nebyla (§ 154 odst. 1 o. s. ř.) a protože výzva podle § 114b o. s. ř. neměla být vydána (viz dále).
23. Odvolací soud dále připomíná, že soud může vydat v souladu se zákonem usnesení podle ustanovení § 114b odst. 1, 5 os. ř. jen tehdy, jestliže byly splněny podmínky řízení a jestliže žaloba netrpí takovými vadami, které by bránily pokračování v řízení. Fikce uznání nároku podle ustanovení § 114b odst. 5 o. s. ř. se nemůže uplatnit, jsou-li důvody k zastavení řízení (*srov. rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 21 Cdo 968/2003*) podle ustanovení § 104 o. s. ř. nebo odmítnutí žaloby (§ 43 o. s. ř., *viz rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 21 Cdo 2165/2004*). I v odůvodnění rozsudku pro uznání musí soud uvést předmět řízení a odůvodnění rozsudku pro musí být natolik přesné, aby podle něj bylo možné identifikovat souzenou věc z hlediska překážky *litispence, resp. rei indicatae* (§ 159a odst. 5 odst. 5 o. s. ř.). To v posuzované věci nenastalo, neboť z obsahu rozhodnutí není vůbec zřejmé, o jakých nárocích bylo rozhodnuto. Nelze si totiž nepovšimnout určité nedůslednosti v postupu prvoinstančního soudu, kdy na podání žalobkyně a) ze dne 29. 12. 2017 (č.l. 85), které je podle svého obsahu jednak částečným zpětvzetím žaloby ohledně nároků po 220 000 Kč zákazníků Vladimíra P., Martina P., Petra R., Miroslava P., Lukáše K. Vlastimila V. a Michala P., tj. celkem co do částky 1 540 000 Kč, a jednak návrhem na připsuštění změny žaloby (rozšíření o nároky dalších 471 vlastníků vozidel, tj. o 103 620 000 Kč) reagoval jen usnesením o připsuštění změny žaloby na č.l. 120. V tomto usnesení též zároveň připsuští i další změny žaloby (rozšíření o dalších 1050 nároků po 220 000 Kč, tj. o 231 000 000 Kč), a to na celkovou částku 533 500 000 Kč. Protože však nedošlo k částečnému zastavení řízení, není v tuto chvíli zřejmé, zda nároky výše jmenovaných osob jsou či nejsou nyní předmětem řízení (resp. zda o nich bylo či nebylo rozsudkem pro uznání rozhodnuto). V této souvislosti lze rovněž upozornit, že podle záhlaví bylo rozhodováno o částce 533 500 000 Kč /když podle obsahu spisu je řízení žalobkyní a) zahájeno o zaplacení částky 535 040 000 Kč a v části 1 540 000 Kč vzato zpět, žalobkyní b) je řízení zahájeno pro 220 000 Kč/. Postup soudu kombinovaný pravděpodobně s chybou v psaní a opomenutím uvedení nároku žalobkyně b)

v záhlaví tak evokují domněnku, že se skutečně jedná pouze o částečný rozsudek pro uznání a že o zbytku nároku žalobkyně a) i ve vztahu k žalované a) mělo být rozhodnuto dodatečně usnesením o částečném zastavení řízení. Odvolací soud nevrátil soudu prvního stupně spis k vydání doplňujícího usnesení o částečném zastavení řízení a k vydání opravného usnesení ohledně záhlaví, protože bylo zřejmé, že rozsudek ani po vydání doplňujícího a opravného usnesení nemůže obstát. Nyní však bude na soudu prvního stupně, aby na částečné zpětvzetí žaloby adekvátně procesně reagoval.

24. Důvodná je též námitka, že žalované nemohly konkrétně reagovat na žalobní tvrzení, neboť z obsahu samotné žaloby a návrhů na připuštění změn žaloby nejde seznat, jakých konkrétních nároků se žalobní požadavky týkají (*viz rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 22. 10. 2008, sp. zn. 28 Cdo 1230/2008*), označení nositelů tvrzených nároků je totiž obsaženo pouze v přílohách podání, které žalovaným nebyly doručovány.
25. V posuzovaném případě navíc žalobkyně uplatnily v žalobě u každého z nároků více práv se samostatným skutkovým základem (právo na náhradu majetkové újmy a právo na náhradu nemajetkové újmy), avšak výši těchto nároků uvedly jen v souhrnné výši. Právě proto, že soud je při rozhodování o těchto nárocích vázán žalobním návrhem, který nesmí překročit, je na žalobkyních, aby v návrhu na zahájení řízení vedle konkrétních skutečností rovněž uvedly, v jaké výši jednotlivé nároky požadují. Tato vada žaloby měla být soudem odstraněna postupem podle § 43 o. s. ř. (*viz rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 19. 6. 2018, sp. zn. 30 Cdo 2830/2016*) a to již ve fázi vyměrování soudního poplatku, neboť soudní poplatek měl být pro každý z těchto nároků vyměřen v různé výši (u nemajetkové újmy v penězích dle Položky 3 Sazebníku poplatků, který tvoří přílohu zákona č. 549/1991 Sb., pro majetkovou újmu pak podle Položky 1 stejného sazebníku). Tato vada žaloby však především ve smyslu § 114b odst. 5 o. s. ř. vytvořila překážku pro vydání kvalifikované výzvy (*srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 28. 2. 2012, 23 Cdo 4311/2011*).
26. K námitce zjevného nedostatku aktivní legitimace žalobkyně a) jako překážce pro vydání usnesení podle § 114b odst. 1 o. s. ř. pro zjevně bezdůvodné uplatňování práva (*viz rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 29 Cdo 296/2003 publikované pod R 41/04 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, či rozhodnutí sp. zn. 21 Cdo 1109/2004, sp. zn. 26 Cdo 2054/2008*) odvolací soud konstatuje, že zjevný nedostatek pasivní legitimace ze žalobních tvrzení dán není. Určité pochybnosti však přetrvávají, neboť podle dosavadní judikatury vztahující se k zákonu č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník ve znění účinném do 31. 12. 2013 (*reprezentované již zmiňovaným rozhodnutím Nejvyššího soudu sp. zn. 32 Cdo 3464/2008*), by se ze strany žalobkyně skutečně jednalo o zjevně bezúspěšné uplatňování práva, když možnost nepřímého zastoupení v soudním řízení byla ve stejném období připuštěna ve vztazích podléhajících zákonu č. 40/1964 Sb., občanský zákoník ve znění účinném do 31. 12. 2013 (*viz např. rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 25 Cdo 3198/2008 či sp. zn. 21 Cdo 5138/2007*). Tato otázka (tedy přípustnost uplatnění nároku u soudu vlastním jménem komisionáře v poměrech o. z.) nebyla dosud Nejvyšším soudem řešena, a právě proto má odvolací soud v tomto případě za to, že se nejedná o zjevně bezúspěšné uplatňování práva vylučující možnost použití výzvy podle § 114b o. s. ř.
27. V následující fázi řízení však bude nutné, aby se soud komplexně zabýval námitkou své nepřislušnosti (a to i s ohledem na včas uplatněnou námitku místní nepřislušnosti ze strany druhé žalované), neboť nedostatek mezinárodní příslušnosti českých soudů je důvodem pro zastavení řízení podle § 104 o. s. ř. Obecně lze souhlasit s tím, že v řízení bez přítomnosti cizího prvku vznesení námitky místní nepřislušnosti nebrání vydání rozsudku pro uznání (*viz např. rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 26 Cdo 2837/2011*), ale v situaci, kdy je námitka místní nepřislušnosti zároveň též námitkou nedostatku mezinárodní pravomoci, je situace zcela jiná. Odvolací soud

zdůrazňuje, že pro podání námítky mezinárodní nepřislušnosti neexistuje žádná lhůta, neboť soud musí svou mezinárodní příslušnost jako základní podmínku řízení zkoumat kdykoliv za řízení a to i bez iniciativy účastníků (§ 103 o. s. ř.). Ve věcech s mezinárodním prvkem je totiž bezvýjimečná potřeba dodržení sjednaných postupů a pravidel s ohledem na požadavek vzájemné důvěry mezi jednotlivými státy (resp. soudy různých zemí) a rozhodování ve věcech, které nespádají pod jurisdikci českého soudu, není nic jiného než nepřipustným zásahem do suverenity jiného státu a v krajním případě může být výkon rozhodnutí vydaného mezinárodně nepřislušným soudem odepřen (čl. 45 nařízení Brusel I bis).

28. V otázce posouzení mezinárodní pravomoci (příslušnosti) a místní příslušnosti obvodní soud postupoval podle adekvátního právního předpisu – nařízení Brusel I bis. Článek 7 odst. 2 nařízení Brusel I bis upravuje nejen mezinárodní, ale rovněž místní příslušnost soudu (srov. např. rozsudek *Soudního dvora Evropské unie ze dne 3. 5. 2007, ve věci C-386/05, Color Drack GmbH proti Lexx International Vertriebs GmbH, usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 30 Nd 79/2017 ze dne 21. 3. 2017*). Pro úplnost je třeba dodat (a mezi účastníky o tom není ani sporu), že případnou příslušnost Obvodního soudu pro Prahu 8 nelze dovodit z žádného jiného ustanovení tohoto nařízení. Odvolací soud sám nemohl přistoupit k zastavení řízení podle § 104 o. s. ř., neboť zkoumání podmínek mezinárodní příslušnosti přesahuje okruh otázek řešených pro potřeby posouzení odvolání rozsudku pro uznání a to i s ohledem na nyní ve spise dostupné informace. Jinak řečeno, z obsahu spisu vyplývá, že pokud by byl Obvodní soud pro Prahu 8 mezinárodně nepřislušný, připadá do úvahy v České republice jiný soud (Okresní soud v Mladé Boleslavi), který by mohl být mezinárodně příslušný (ať už podle čl. 7 odst. 2, nebo podle čl. 8 odst. 1 nařízení Brusel I bis v závislosti na rozhodnutí soudu o námitce místní nepřislušnosti druhé žalované) a proto nejsou v této fázi řízení splněny podmínky pro zastavení řízení. Lze rovněž dodat, že žalobkyněmi předložené rozhodnutí Vrchního soudu v Praze není dobře přenositelné do posuzované věci, neboť tamní žalobce – spotřebitel s bydlištěm v Praze - žaloval dvě společnosti, z nichž jedna měla sídlo v Praze, takže mezinárodní příslušnost Městského soudu v Praze jako prvostupňového soudu vyplývala jak z čl. 18, tak z čl. 8 odst. 1, tak i čl. 7 odst. 2 nařízení Brusel I bis, v rozhodnutí není řešena kruciólní otázka mezinárodní příslušnosti v případě kumulace nároků tisíců různých osob (*ke vlivu kumulace nároků na mezinárodní příslušnost – viz rozhodnutí SDEU ve věci C-498/16, Maximilian Schrems proti Facebook Ireland Limited, podle kterého příslušnost jiných soudů než těch, které jsou výslovně uvedeny v nařízení, nemůže být založena na základě koncentrace několika nároků u jediného žalobce*).
29. Pravidla pro určení příslušnosti musí být vysoce předvídatelná a založená na zásadě, podle které je příslušnost obecně založena na místě bydliště žalovaného, a musí být na tomto základě vždy určitelná, kromě několika přesně určených případů, kdy předmět sporu nebo smluvní volnost stran opravňuje k použití odlišného určujícího hlediska. Slovní spojení „místo, kde došlo nebo může dojít ke škodné události“, se vztahuje k místu, kde došlo k újmě, a zároveň k místu příčinné události, v níž má tato škoda původ, takže žalovaný může být podle volby žalobce žalován u soudu jednoho nebo druhého místa. Příslušnost jednoho z těchto svou soudů se zakládá na existenci zvláště úzké vazby mezi sporem a soudy místa, kde došlo nebo může dojít ke škodné události. To znamená, že platně může rozhodnout pouze soud, v jehož obvodu se nachází relevantní vazba, tedy ten, který má objektivně nejlepší předpoklady pro posouzení, zda skutečnosti zakládající odpovědnost žalované osoby jsou splněny (*viz např. rozsudek SDEU Coty Germany, C-360/12, či ve věci C-386/05, Color Drack GmbH proti Lexx International Vertriebs GmbH, bod 22, srov. rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 30 Cdo 1941/2015, nebo sp. zn. 25 Cdo 3273/2014, či sp. zn. 33 Cdo 2905/2011*). Právě z toho, že identifikace jedné z vazeb uznaných judikaturou **musí umožnit založit příslušnost toho soudu, který má objektivně nejlepší předpoklady pro posouzení**, zda skutečnosti zakládající odpovědnost žalované osoby jsou splněny, vyplývá,

že platně může rozhodnout pouze soud, v jehož obvodu se nachází relevantní vazba (*viz rozsudky Folien Fischer a Fofitec, C-133/11, bod 52, jakož i Melzer, bod 28, Coty Germany, bod 48*).

30. Signifikantní pak je i to, že žalobkyně neoznačily byt' jen jeden jediný důkazní prostředek (a to ani ohledně těch 16 zákazníků údajně bydlících v obvodu Obvodního soudu pro Prahu 8), jehož provedení Obvodním soudem pro Prahu 8 by bylo snazší než pro kterýkoliv jiný soud, nevedly jediné tvrzení o tom, že by právě Obvodní soud pro Prahu 8 měl objektivní nejlepší předpoklady pro projednání a rozhodnutí věci, natož aby se zaměřily na existenci zvláště úzké vazby mezi tímto soudem a sporem, z obsahu spisu se ani existence žádné vazby (natož pak zvláště úzké) nepodává. Odvolací soud ve světle těchto úvah shledává spíše nejužší vazbu mezi soudem a sporem ve prospěch Okresního soudu v Mladé Boleslavi, v jehož obvodu došlo postupy obou žalovaných k zhotovení vadných výrobků (do tohoto místa měla první žalovaná podle žalobních tvrzení dodat vadné motory a druhá žalovaná je zapracovat do svých vozů, tedy místo příčinné události – *shodně viz rozsudek SDEU C – 45/13*), z nichž žalobkyně dovozují vznik újmy, navíc se jedná o soud, u něhož mezinárodní i místní příslušnost připadá do úvahy podle článku 8 bod 1 nařízení Brusel I bis ve vztahu k první žalované a podle § 84 o. s. ř. ve vztahu k druhé žalované. Bude tedy na obou žalobkyních, aby pro každý z uplatněných nároků individuálně doplnily tvrzení o existenci zvláště úzké vazby Obvodním soudem pro Prahu 8 a tímto sporem. Byt' při určování mezinárodní příslušnosti není soud povinen provádět podrobné dokazování v souvislosti se spornými skutečnostmi, které jsou relevantní jak pro otázku příslušnosti, tak pro existenci uplatněného nároku, i když jsou tvrzení jedné strany zpochybňována druhou stranou, tak tvrzení musí být ve spise obsažena a soud posoudí svou mezinárodní příslušnost ve světle všech informací, které má k dispozici (*srov. rozsudek SDEU ze dne 28. 1. 2015, ve věci C-375/13, H. K. proti Barclays Bank plc, body 64 a 65, a také usnesení Nejvyššího soudu ze dne 25. 4. 2017, sp. zn. 30 Cdo 5535/2015 či sp. zn. 32 Cdo 4053/2015*).
31. Žalobkyně se pak dovolávají místní příslušnosti podle § 11 odst. 2 o. s.ř. ne proto, že by o každém z nároku byl příslušný rozhodovat kterýkoliv soud v České republice, ale na základě kumulace nároků se domáhají, aby i o nárocích, kde příslušnost Obvodního soudu pro Prahu 8 není ze žalobních tvrzení seznatelná, tento rozhodl. S tímto názorem se odvolací soud neztotožňuje (*viz již zmíněné rozhodnutí SDEU ve věci C-498/16, Maximilian Schrems proti Facebook Ireland Limited*), neboť na základě této úvahy by v České republice mohly být žalovány nároky z titulu náhrady škody vzniklé kdekoli na světě jen proto, že jeden z uplatněných nároků jednomu z poškozených vznikl v České republice. Takový postup rozhodně neodpovídá restriktivnímu výkladu ust. čl. 7 odst. 2 Brusel I bis.
32. K odvolatelkou namítnuté překážce litispendence pak odvolací soud dodává, že došlo ke zhojení této vady, neboť v konkurenčním řízení byla žaloba vzata zpět před prvním jednáním a řízení zastaveno (*srovnej usnesení Nejvyššího soudu ze dne 25. 4. 2017, sp. zn. 28 Cdo 4188/2016*). S ohledem na to, že toto rozhodnutí odvolacího soudu nelze považovat za rozhodnutí konečné, nehraje žádnou roli, že paralelní řízení doposud nebylo zastaveno pravomocně, neboť otázka existence překážek řízení bude i nadále soudy kontinuálně zkoumána (§ 103 o. s. ř.).
33. Ze shora uvedeného je pak zřejmé, že nebyly naplněny zákonné předpoklady pro vydání rozsudku pro uznání, proto odvolací soud napadené rozhodnutí změnil postupem podle § 220 odst. 1 písm. a) o. s. ř. tak, že se rozsudek pro uznání nevydává (*viz usnesení Nejvyššího soudu ze dne 28. 1. 2009, sp. zn. 21 Cdo 658/2008 uveřejněné pod R 67/2010 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek*).
34. V důsledku změny přezkoumávaného rozsudku ve výrocích o věci samé jsou automaticky odklizeny i nákladové výroky rozhodnutí soudu prvního stupně a rozhodnutí odvolacího soudu tudíž nemusí výslovně obsahovat výrok, jímž se zrušuje výroky rozsudku obvodního soudu

o nákladech řízení (*viz usnesení Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 28 Cdo 4504/2018, ze dne 17. 1. 2019*). O nákladech řízení před soudy obou stupňů totiž rozhodne soud první instance v novém rozhodnutí o věci, resp. v rozhodnutí, kterým se řízení končí (§ 224 odst. 3 o.s.ř.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **je** přípustné dovolání za podmínek stanovených v § 237 o. s. ř. Dovolání se podává do dvou měsíců od doručení rozhodnutí odvolacího soudu k Nejvyššímu soudu České republiky v Brně prostřednictvím Obvodního soudu pro Prahu 8.

Praha 3. října 2019

JUDr. Blanka Kapitánová v. r.
předsedkyně senátu